

— Но, найпослѣ, ако бы да можеше нѣкакъ да стане това? . . . Може бы чи ако да искаше да ни кажешъ какъвъ бы желала ты да бжде той, азъ быхъ сполучилъ найсетнѣ да измысля нѣкого.

— Да го измыслите, не ще каже чи сте го и намѣрили. Отъ моѣж странж, азъ нищо неизмыслювамъ, защото това е безполезно.

— Да не си си наумила да намѣришь нѣкой богатъ?

— Не, наздраво не, понеже съмъ бѣдна като Юва.

— Но ако бы былъ той въ състояніе, зло ли ти бы было да живѣешъ въ сгоднж кжщж, да ся хранишь по добрѣ, да ся обличашъ хубавичко и да си въ еднж добрж фамиліѣж, която бы ти допуснала да спомогнешъ и на майкж си?

— О, за това, да! да пристоя, да спомогна на майкж си, това е, което азъ желаѣж.

— Предположи чи вѣичко това бы ся намѣрило случайно; ако мжжътъ не бы былъ на първжтж младость, ты не бы ся показала много противна, не ли?

— А, да мя прощавате, Германе. Това е, което ще искамъ наймного. Азъ не быхъ обикнала единъ старъ мжжъ.

— Единъ старъ, да, имашъ право; но, напримѣръ, единъ мжжъ отъ моя възраст?

— Твоятъ възраст е старъ за мене, Германе;